

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΩΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ 10.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ, 1886.

ΑΡΙΘ. 219

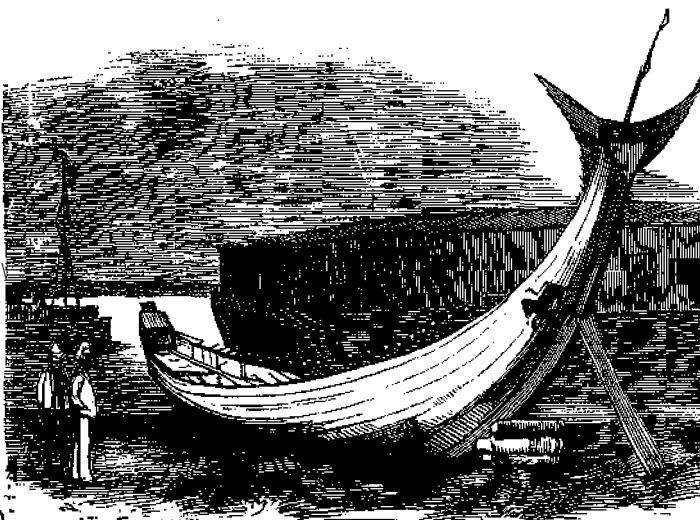
Συνδρ. έτησ. έν Ελλάδι Δρ. 1.
 » » » Έξωτερικῶ » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 Έν ἠδῶ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλην τῶν τακτικῶν
 ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Έφημερίς
 τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

Πολύτιμοι ρῆσεις

«Καλλίτερον πτω-
 χὸν καὶ σοφὸν καὶ
 δῖον, παρὰ βασιλεὺς
 γέρον καὶ ἄφρων,
 δεῖς δὲν εἶναι πλέον
 ἐπιδεκτικὸς νοῦθε-
 σίας· διότι τὸ μὲν
 ἐξέρχεται ἐκ τοῦ
 αἵτου τῶν δεσμιῶν
 διὰ τὴν βασιλευσῆ.
 θ δὲ, καὶ βασιλεὺς
 γεννηθεὶς, καθίστα-
 ται πένης.
 (Ἐκκλήσ, δ'18, 14.)

Ἄφελε μὴ ε συμβουλαί.

«Ὁ ἄργυρος δο-
 κμαίεται διὰ τοῦ
 χωνευτηρίου, καὶ ὁ
 χρυσοὺς διὰ τῆς κα-
 μίνου, ὁ δὲ ἄνθρω-
 πος διὰ τοῦ στόμα-
 τος τῶν ἐγχομα-
 ζόντων αὐτῶν.»
 (Παροιμ. κζ'. 21.)
 «Ἐάν πτωχὸς ὁ
 ἐχθρὸς σου, δεῖς εἰς
 αὐτὸν ἄρτον τὴν φά-
 γην, καὶ ἐάν διψῆ,
 πότισον αὐτὸν ὕ-
 δαυρ.»
 (Παροιμ. κέ. 21.)

Πολεμικὸν βασιλικὸν μονόξυλον

Ὁλέγα περὶ τῆς Ἄνω Βερμανίας.

Ἐπειδὴ γίνεται ἀκόμη λόγος περὶ τῆς ἄνω Βερμανίας, τὴν ὅποιαν οἱ Ἄγγλοι ὑπέταξαν πρὸ ὀλίγου διὰ τῶν ὀπλων, παραθέτομεν χάριν τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν εἰκόνα ἐνὸς τῶν πολεμικῶν πλοίων τοῦ βασιλείου τῆς Βερμανίας μὲ βραχίαν περιγραφήν, τοῦ τόπου καὶ τῶν ἐθίμων τοῦ λαοῦ.
 Ἡ μέχρι τοῦδε ἀνεξάρτητος Βερμανία ἔρριζται ὑπὸ τῆς Κίνας, τοῦ Τογκίου, τοῦ Σιάμ, τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Βρετανικῆς Βερμανίας, ἔχει ἔκτασιν 45,700 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ πληθυσμὸν 4 εκατομμυρίων. Ἡ Βερμανία εἶναι λαὸς πολεμικὸς καὶ ἀνηρετοῦσιν εἰς τὸν στρατὸν χωρὶς μισθοῦ. Ἡ χώρα εἶναι πλουσία εἰς φυσικὰ προϊόντα. Ἐκτὸς τοῦ ὄρου, τὸ ὅποιον παράγει τόσον ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς δύναται νὰ θρέψῃ τὸ ἕμιον τῆς ἀνατολῆς, ἔχει καὶ ἀπέραντα δάση δένδρων καλοῦ ἔθιμου διὰ ξυλείαν, ἔχει δὲ καὶ μεταλλεῖα, φέρτα πετρελαίου,

πολύτιμοις λίθους καὶ ἄλλους πολλοὺς φυσικοὺς πόρους. Οἱ κάτοικοι τρέφονται μὲ ὄρυζον καὶ ἔχθῃς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἡ Βερμανία ἔχει πολλὰς μεγάλας πόλεις, τῶν ὁποίων κυριώτεροι εἶναι τὸ Ραγγόν, τὸ Βασαίν, ἡ Πρὸμη καὶ τὸ Μαρταβάν. Ἡ πρωτεύουσα πρὸ τῆς κατακτήσεως ἦτο ἡ Μανδαλέϋ, πρῶτον δὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως Μενδόν ἦτο ἄλλοῦ, ὁποῦ κατὰ τὴν Βερμαντικὴν ἔθιμον, ἡ πρωτεύουσα πρῆκει νὰ ἀλλάξῃ μὲ κάθε νέον ἡγεμόνα.
 Εἰς τὴν Βερμανίαν παντοῦ δοῦ καὶ ἀν' ὑδάτῃ τις βλέπει ὑψηλοὺς κλιθῆνους πύργους, τετραγώνους καὶ πλατεῖς εἰς τὴν βάσιν μὲ πολλὰς ὀφρᾶς, αἱ ὁποῖαι σμικρύνονται ὀλοὺν μέχρι τῆς κορυφῆς, ἥτις ἀπολήγει εἰς στήλῃν ὅμοιαν μὲ ἀλεξίβροχον οἱ κύρτοι οὗτοι εἶναι παγόδαε, ἥτοι καὶ, δὲν χρησιμεύουν ὅμως οὔτε οἱ ἡμίσεις πρὸς θεῖαν λατρείαν, ἀλλ' ἐκτιθῆσαν ἐδιὰ τὴν ψυχὴν, ὡς λέγομεν, διότι οἱ Βερμανοὶ εἶναι προκάντων θρησκοὶ καὶ πιστεύουν δεῖ μὲ τοιαῦτα ἔργα εὐχαριστοῦν τὸν θεόν. Διὰ τοῦτο πᾶς Βερμανὸς δεῖς

ἀποκτήσῃ περιουσίαν, εἴτε μικράν εἴτε μεγάλην, ἀντὶ τῆς ἐξασφαλίσῃ τὰ γηρατεῖά του ἐξοδεύει τὰ χρήματά του εἰς τὴν οἰκοδομὴν παρόδας ἢ μοναστηρίου, ἂν ἦναι πλοῦσιος, ἐὰν δὲ ἦναι ὀλίγα τὰ μέσα του, οἰκίαν διὰ τῶν ἱερῶν, ἢ κατάλοιμα διὰ τοῦ ἀποδημητῆς (χατζῆς) ἢ παρόμοιόν τῶν.

Πάντων τῶν οὗτων φωνῶν ἀπορον πῶς οἰκονομῶνται εἰς τὸ ἐπιλοιπον τῆς ζωῆς των, ἀφοῦ ἐξοδεύουν τὰ χρήματά των εἰς ἔργα διὰ τὴν ψυχὴν των. Ἐπάρχει ὅμως ἐθιμον νὰ γίνετα ἱερῶν πᾶς Βερμανός τοῦλάχιστον δι' ἕν ἔτος. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἱερῶν τρέφονται ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ διατηροῦνται ἐκ τῶν πλουσίων συνεισφορῶν τῶν πιστῶν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φωμισθῆται κανεὶς, ἐνὸς μὲν θέλει νὰ φερῆ τὸ κτερινόν ῥάσον. Καὶ πραγματικῶς καταφεύγουσιν εἰς τὰ μοναστήρια, ὅταν ἐβρεθῶσιν εἰς στενωχωρίαν χρηματικὴν, καὶ παλὼ ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸν κόσμον ἡμᾶς βελτιωθῶν ὀλίγον αἰ ὑποθέσεις των.

Τὸ εἰς τὴν πρώτην σελίδα εἰκόνα πλοῦτον, ὡς βλέπει τις εἰδὼς, εἶναι ὅλως διόλου ἀκατάλληλον διὰ τὴν πολιτικὴν μετ' Ἑλληνικῶν ἠθῶν. Ἐχουν ὅμως καὶ ἀτρόμοι οἱ Βερμανοὶ ἀλλὰ παρημελημένα καὶ κακῶς κυβερνημένα, ὅθεν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τοὺς Ἄγγλους, οἵτινες ἐφεβρόνισαν τὸν βάρβαρον καὶ ἀπᾶνθρωπον βασιλέα θύον καὶ ἔδωκαν ἀσφάλειαν εἰς τὸν λαόν, ὅστις ἔφερε τὸν ζυγὸν σκληρῆς δουλείας. Περιεργον εἶναι καὶ τὸ πηδάλιον τοῦ πλοίου τούτου, τὸ ὅλον δὲ τοῦ πλοίου τούτου δὲν φαίνεται κατάλληλον οὐδὲ διὰ τὸν λαόν ἄλλ' οὐδὲ πρὸς πλοῦτον ἔν τρικατῶν.

Η ΟΔΙΣΣΗΡΑ ΟΔΟΣ,

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον.)

«Ποῖα παιγνίδια σοῦ ἀρέσουν, ἐξαδελφοῦλα, καὶ ποῖον θέλεις νὰ παίξωμεν τῶρα;» ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρρίκος, μὲ ἀπόφασιν νὰ ἀποδιώξῃ τὰς μελαγχολικὰς τοῦ σκέψεις ὅπως διασκεδάσῃ τὴν ἐξαδέλφην του.

«Ὅτι δὴποτε θέλεις σὺ Ἐρρίκε,» ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη μὲ τὴν αὐτὴν σοβαρότητα, ἥτις ὅμως ἐφαίνετο ὀλίγον προσπεποιημένη.

«Ὁ Ἐρρίκος τάς ἀνέφερε πλῆθος παιγνιδίων, ἐρωτῶν ποῖον τῆς ἤρεσεν ἀπ' ὅλα καλλίτερον, ἀλλ' ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν ἔδιδε τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν.

«Ὅ,τι θέλεις σὺ, Ἐρρίκε.» Καὶ μὲ τὴν αὐτὴν σοβαρότητα.

«Θέλεις νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν λίμνην, ἐξαδελφοῦλα; Ὁ δρόμος τῆς λίμνης εἶναι πολὺ ὠραῖος· ἔχει αὐθιγὰ πεταλούδας, πουλιά...»

«Ἄν τὸ ἐπιτρέπῃ ἡ μαμᾶ,» ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη.

Ἡ μήτηρ τῆς ἐρωτηθεῖσα ἔδωκε τὴν ἀδειαν καὶ τὰ παιδιὰ ἐκίνησαν διὰ τὸ ἀπώτερον ἄκρον τοῦ δάσους, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἐπροχώρουν ὁ Ἐρρίκος ἤρχισε νὰ ἐνωῆ ὅτι ἡ σοβαρότης τῆς Ἰουλίας δὲν ἦτο φυσικὴ. Κατ' ἄρχας μὲν τὸ ἐπρόδωσαν δύο τρία πηδήματα ἐπὶ τῆς μαλακῆς χλόης, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἤρχισε

νὰ πηδᾷ, νὰ χορεύῃ καὶ νὰ τρέχῃ, τραγουδοῦσα μὲ ῥωτῆν τῶσον γλυκεῖαν καὶ ἠχηρὰν, ὥστε ἐξέπασεν ὅλα τὰ πτηνὰ, ἐγέλα δὲ ὅπως μόνον τὰ καλὰ καὶ εὐθυμὰ μικρὰ κοράσια γελοῦν, ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ψυχῆς. Ἐλόθη δὲ βαθμηδὸν καὶ ἡ γλῶσσα τῆς καὶ διεγγήθη εἰς τὸν ἐξαδέλφον τῆς χίλια δύο πράγματα· ἀκόμη δὲν εἶχον φθάσει εἰς τὴν λίμνην καὶ τῶ εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὅλα τὰ σχέδια καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς διὰ τὸ μέλλον. Ἐὰν σχέδια ταῦτα ἤμπορεῖ νὰ τὰ ἀνακεφαλαιώσῃ τις ὡς ἐξῆς, ἡ δεσποινὶς Ἰουλία εἶχε σκοπὸν καὶ ἀπόφασιν σταθερὰν νὰ γείνη ποτὲ ἡ ὠραιότατη καὶ φρονιμωτάτη μικρὰ κόρη τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ τὴν ἀναφέρουν ὡς παράδειγμα εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μικρὰ κοράσια, καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ εὐχαριστηθῆ ἡ ἀγαπητὴ τῆς μαμᾶ.

Ἀφῆνης, ἐπάνω εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν, στρέφεται πρὸς τὸν Ἐρρίκον μὲ βλέμμα σκινθοροβολοῦν καὶ τῆ λέγει—

«Νὰ μὲ πᾶς εἰς τὴν μεγάλην κερασίαν!»

«Καὶ ποῖός σου εἶπεν, ἐξαδελφοῦλα μου, ὅτι ἔχομεν κερασίαν.»

«Ποῖός μου τὸ εἶπε; Κανεὶς! Διαιτῆ ἔχω τὰ δύο μάτια μου; Τὴν εἶδα ἀπὸ τὸν ὄρομον ὅταν ἤρχομαι. Ἄ! τί μεγάλη ὅπου εἶναι! Καὶ φορτωμένη ὠραία κεράσια!»

«Θέλεις νὰ φάγῃς ἀπὸ τὰ κεράσια αὐτά;» ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος.

Τὸ πρόσωπον τῆς ἐξαδελφοῦλας ἔγεινε διὰ μιᾶς κατηφές—

«Πῶς δὲν θέλω!— Ἀλλὰ, Ἐρρίκε..... ἔδωκα ὑπόσχεσιν τῆς μαμᾶς νὰ μὴ φάγω τίποτε χωρὶς τὴν ἀδειάν τῆς.»

Καὶ λέγουσα τούτο ἔστρεψε βλέμμα ἀπορίας πρὸς τὸν Ἐρρίκον. «Ὁ Ἐρρίκος ἐνθυμήθη τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων· ἰδοὺ παρομοία περίστασις! Ὁρα γὰρ θὰ ἀντέστασεν ἡ ἐξαδέλφη του εἰς τὸν πειρασμόν;..

«Τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς;» τὴν ἠρώτησε μὲ φωνὴν ἀσταθῆ.

Ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη ἐφαίνετο ὅτι ἠγωνίζετο ἐσωτερικῶς καὶ ἦτο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν· αἴφνης ἔρριψε βλέμμα ἔντρομον πρὸς τὸν ἐξαδέλφον τῆς, καὶ στραφεῖσα, ἤρχισε νὰ τρέχῃ μὲ ὀλην τῆς τὴν δύναμιν πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ὁ Ἐρρίκος μάλιστα καὶ μὲ δυσκολίαν τὴν ἠκολούθει. Τέλος φθάσασα εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ μικρὰ Ἰουλία ἔρριπθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρῆς τῆς, ἀσθμαίνουσα καὶ ἔντρομος, φωνάζουσα—

«Μαμᾶ, μαμᾶ! Εἶμαι φρόνημη, ἀλλ' ἤθελα νὰ φάγω κεράσια!»

Ἀποῦ τὴν καθυσόχασεν ἡ μήτηρ τῆς καὶ ἔμαθεν ἀπὸ τὸν Ἑρρίκον τὴν ὄλην ὑπόθεσιν, τὴν ἐπένεσε διὰ τὴν γενναίαν τῆς ἀντίστασιν εἰς τὸν πειρασμόν, καὶ τῆς ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰ ὑπάγῃ μὲ τὸν Ἑρρίκον νὰ διαλέξῃ καὶ νὰ φάγῃ δώδεκα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα καὶ ὠραιότατα κεράσια τῆς μεγάλης κερασιάς. Ἐνῶ δὲ τὰ ἔτρωγεν ἡ Ἰουλία, ἔλεγεν εἰς τὸν Ἑρρίκον — «Βλέπεις, Ἑρρίκε, ὅτι ἤμην φρόνημη! ἀλλὰ ξεύρεις τί δύσκολον πρᾶγμα εἶναι! Ἐνόμισα μίαν σιγμῆν ὅτι θὰ τὴν παρήκωσα τὴν μαμμᾶν! Ἄ, τί καλὰ ὄπου εἶναι τὰ κεράσια! Καὶ τί καλὸν νὰ ἦναι κανεὶς φρόνιμος! Νὰ ἦσαι φρόνιμος καὶ σὺ, Ἑρρίκε, καὶ θὰ ἰδῆς τί εὐχάριστον πρᾶγμα εἶναι!» Καὶ ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη ἤρχισε νὰ χοροπηθᾷ τραγυδοῦσα «Τί ὠραῖον νὰ ἦναι κανεὶς φρόνιμος!»

Ὁ Ἑρρίκος δὲ ἀπεκρίνετο προσποιούμενος ὄφως χαροποιόν. «Ναί, ναί, εἶναι ὠραῖον τῶ ὄντι.» ἀλλ' ἡ πικρία τοῦ ἐδιδασκάζετο, ὅταν ἐπέπετο ὅτι ἡ τραλλὴ μικρὰ ἐξαδέλφη τοῦ ἦτον ἰσχυροτέρα ἀπέναντι τοῦ πειρασμοῦ καὶ καλλιτέρα αὐτοῦ. (διολουθεῖ.)

ΘΜΗΚΡΟΣ ΠΛΟΗΓΟΣ.

(Συνέχεια ἔθε προπαρελθόν φύλλον.)

Ὁ Μάρκος δὲν ἔπαυσε νὰ σκέπτεται ὄλην τὴν ἐδομοᾶδα ἐσκέπτετο, ἐνῶ ἐφάραεν, ἐσκέπτετο ἐνῶ ἐδοτάνιζε τὸν λαχανόκηπον, ἀλλ' ὅμως αἱ ἡμέραι ἐφευγον ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης χωρὶς αὐτὸς νὰ οἰκονομήσῃ οὔτε τὴν πρώτην κἂν τῶν ὀγδοήκοντα λερῶν, τὰς ὁποίας ἔχρεώσθουν. Ἡ στενοχωρία τοῦ ἤξανεν ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν, ὅταν ἐσκέπτετο ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ 20τῆ καὶ ὅτι ὁ Καπετὰν Ἀνδρέας θὰ τοὺς ἐρρίπτεν ἔξω εἰς τοὺς δρόμους, ἐὰν δὲν τοῦ ἔδιδον εἰς τὸ χέρι τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους. Πῶ νὰ ἀρθεθῶν τόσα χρήματα διὰ μᾶς! Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τοῦ ἐπῆλθε μίᾳ ἰδέᾳ.

«Μητέρα» εἶπεν, ἕνα πρωτὶ. «Δός μου τὴν εὐχὴν σου... πηγαῖνον νὰ κάμω τὴν τόχην μας.»

«Τί λές παιδί μου; Πῶ θὰ πᾶς?»

«Ἐξω εἰς τῆς Μαυρόπατραις γιὰ ψάρια... θυμᾶσαι τὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα;»

«Ἄλλο πρᾶγμα ὁ πατέρας σου, παιδί μου, καὶ ἄλλο σὺ... πῶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ ἐμπλέγῃς μέσα εἰς τὰς ὑφάλους μόνος σου μὲ τὸ παληοκάικο.»

«Δὲν πηγαῖνον μόνος μου μητέρα, ἔχω δύο φίλους πῶ ἦναι κ' αὐτοὶ καλοὶ θαλασσινοί, κ' ἔχουμε συμφωνήσει νὰ μὲ βοηθήσουν νὰ βγάλω ὅτι ἤμπορῶ διὰ τὴν περίστασιν καὶ ἐγὼ πάλιν νὰ τοὺς μαρτυρήσω τὸ βυθισμένο πλοῖο ὅπου τὰ ψάρια ἔχουν τῆς φωλιαῖς των. Θὰ βγάλω ἀρκετὰ νὰ πληρώσω τοῦλάχιστον

τοὺς τόκους· διότι αὐτὰ τὰ ψάρια πωλοῦνται ἀκριθὰ εἰς τὴν ἀγοράν. Λὲς μητέρα νὰ δοπονεύσῃ ὁ καπετὰν Ἀνδρέας ἅμα ἰδῆ, ὅτι τοῦ τὰ διδομεν ἀπὸ λίγα, λίγα;»

«Δὲν το πιστεύω παιδί μου· αὐτὸν δὲν τον μέλει τώρα διὰ τὰ χρήματα. Θέλει καὶ καλὰ νὰ μᾶς βγάλῃ καὶ νὰ πάρῃ τὸ σπιτί μᾶς καίτζει διότι τοῦ ἐπειράζεις τὸ παιδί του.»

«Ἄς κἀνῆ δ,τι θάλη» ἀπεκρίθη, ἐνῶ ἐνῶ ὁ Μάρκος, ἀλλὰ τοῦ ἤρχετο νὰ τρελλαθῆ μὲ μόνην τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ θὰ ἐδυστόχει ἐξ ἀτίας του, καὶ μάλιστα εἰς περίστασιν ὅπου αὐτὸς εἶχε δίκαιον.

Μετὰ μίαν ὥραν τὸ μικρὸν πλοιαρίον διέσχισε τὰ νερὰ τοῦ μικροῦ λιμένος καὶ οὐριος ἄνεμος ἔφερε τοὺς νεαροὺς ναύτας ἐνωρίς εἰς τὸν μυστικὸν θησαυρὸν, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ τοῦ Μάρκου, θαλασσινὸς ἐμπειρος, εἶχεν εὑρεῖ πρὸ ἐτῶν καὶ φανερώται ἐμπιστευτικῶς εἰς τὸν υἱόν του. Ἀντικρὺ τοῦ Ματαρᾶ εἶκοσι καὶ περισσότερο λεύγας μακρὰν ἦτο μεγάλη νῆσος, ὁ δὲ μεταῦ πορθμὸς ἦτο γεμάτος ἀπὸ ὑφάλους καὶ βράχους ὥστε τὰ νερὰ ἐκεῖνα ἦσαν ἐπικίνδυνα δι' ὄσους δὲν εἴξευρον τὰ κατατόπια. Ἄλλ' ὁ Μάρκος εἶχε γεννηθῆ καὶ ἀνατραφῆ θαλασσινός· ἐγνωρίζεν ὅλα τὰ σχοινία τοῦ μεγαλειτέρου πλοίου καὶ καθὲ σπιθαμῆν τῆς παραλλίας. Ἦτο ἔμπειρον παιδί καὶ ἐμάνθανεν ἐξ ὄψεως. Ἀποῦ ἀπαξ ἐμάνθηνε τι, δὲν τὸ ἐλησημόνει ποτέ. Ὅτι ἔδλεπε τὸ ἐννοεῖ εὐθὺς καὶ εἶχε μεγαλειτέραν πείραν καὶ ἰκανότητα ὡς φαρᾶς παρ' ὅτι πολλοὶ ἀποκτιῶν μετὰ εἶκοσι ἔτη. Τώρα λοιπὸν διηρᾶνε τὸ πλοιαρίον εὐκόλως καὶ ἀσφαλῶς διὰ μέσου τῶν ὑφάλων εἰς τὸν Μαῦρον λεγόμενον Σκόπελον, ὅπου εἶχε ναυαγήσει πρὸ ἐτῶν μέγα ἐμπορικὸν πλοῖον. Τὸ ναυάγιον τοῦτο ἐγένετο καταγώγιον ψαριῶν σπανιωτάτου εἶδους· χιλιάδες δὲ τούτων συνηθοῖζοντο εἰς τὰ ἀμπάρια τοῦ σκάφους, καὶ ἔφθανε μόνον νὰ ἤξευρῃ τις πῶ νὰ ρίψῃ τὰ ἀκίστρια, διὰ νὰ ἀνταμειφθῆ πλουσίως.

Ὁ Μάρκος ἀποῦ προηγουμένως ὥρπισε τοὺς συντρόφους τοῦ νὰ μὴ φανερώσουν τὸ μυστήριον εἰς κανένα, ἤραξεν ἄνω τοῦ ναυαγίου, καὶ οἱ τρεῖς νέοι ἀλιεῖς ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον. Οἱ κόποι των ἀντημεψέθησαν καλλίτερον παρ' ὅτι ἤλιπον, διότι περίπου δύο ὥρας πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος τὰ ἀμπάρια τοῦ πλοιαρίου ἐγένεσαν ἔως ἐπάνω, καὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἐκάθησαν ὅλως χαρὰ καὶ εὐθυμία νὰ φάγουν μὲ ὄρεξιν!

«Βάλε πῶ· ἔχομε φόρτωμα χρυσὸ καὶ ἀσήμη!» εἶπεν ὁ Μάρκος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, «Ξεούρατε τί θὰ πῆ τέτοιο φόρτωμα; Ἀδὰ τὰ ψάρια τὰ πέρνουν ὄλο μεγάλα σπήτια καὶ ξενοδοχία... ὅταν τὰ βρίσκουν. Δὲν θὰ ζητήσουν νὰ μᾶς κάμουν παζάρια εἰς τὴν ἀγοράν.»

Οἱ φίλοι τοῦ ἄν και ὀλιγώτερον ἔμπειροι εἰς τὴν τιμὴν τῶν ψαριῶν ἔδωκαν ὅμως και αὐτοὶ γνώμην διὰ τὰ ἐπωλοῦντο καλά.

«Τώρα νὰ ἐπιστρέψωμεν,» εἶπεν ὁ Μάρκος «καὶ γὰρ ἴδετε ἐκεῖ, πῶς σὰς φαίνεται αὐτὴ ἡ συννεφία;»

Πραγματικῶς δταν ἐστράφησαν οἱ σύντροφοὶ τοῦ νὰ ἴδουν τί τοὺς ἐδείκνυεν, εἶδον ὅλην τὴν θάλασσαν

ἐναντίος και ἐφόσα μὲ τὴσὴν ὄρμησιν, ὥστε οἱ μικροὶ ναῦται ἠναγκάσθησαν νὰ μαζέψουν τὸ παντὶ ἢ ὀμίχλη τότε τοὺς περιεκύκλωσεν, ὥστε δὲν διεκρίνετο παντελῶς ἡ θηρὰ, ἀλλ' ὅμως ὁ ἀτρόμητος μικρὸς κυβερνήτης ἐκράτει τὸ τιμῶνιον μὲ ὕφος ἀτάραχον και τὸ πλοιαρίον ἄλλοτε ὑψούμενον εἰς τὴν κορυφὴν πελαγίου κύματος ἄλλοτε δὲ κρυπτόμενον ὅλως

Ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου Ἑρβέρτου διδάσκουσα αὐτὸν τὴν Ἁγίαν Γραφήν.

πρὸς βορρᾶν καλυπτομένην ἀπὸ πυκνὴν ὀμίχλην.

«Ἐγύρισεν ὁ ἄνεμος, και θὰ νυκτωθῶμεν πρὶν ἰδοῦμεν τὸν φάρον τοῦ Ματταρᾶ, ἀλλ' ὅμως ἐμπρός!» και ταῦτα εἰπὼν ὁ Μάρκος ἔφερε τὴν πυξίδα και ἔλαβε τὸ τιμῶνιον, ἐνῶ οἱ σύντροφοὶ τοῦ ἀπλωσαν τὸ παντὶ τοῦ πλοιαρίου, τὸ ὁποῖον ἐπέτα ἐν τῇ μέσῃ ἐφάλης ἀφροῦ.

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ὁ ἄνεμος ἔγεινεν ὅλως διόλου

διόλου ὑπὸ τοῦ ἀφροῦ διευθύνετη σταθερῶς πρὸς τὸν φάρον Ματταρᾶν.

(ἀκολουθεῖ.)

ΜΗΤΡΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ.

Ἐχε ἡ μάνα τὸ παιδί σφιχτὰ ἀγκαλιασμένο
Και τὸ βιβλίον ἀνοικτό.
Ἄ! εἰ βιβλίον εἶν' αὐτό,
Πῶς λάμπει χρυσομένον

Είναι τὸ Εὐαγγέλιο, τοῦ κόσμου σωτήρια,
 Ὅλο ἀγάπη καὶ χαρὰ,
 Κ' ἐπαγγελία ἱερὰ,
 Ἐκ τοῦ Χριστοῦ λατρεία.

Αὐτὸ διδάσκει τοῦ Θεοῦ τὰ λόγια τὰ ἁγία,
 Εἶναι βιβλίον ἱερόν,
 Τὸ Εὐαγγέλιον λαμπρὸν,
 Ζωὴ τοῦ κόσμου νέα.

Δέχθεις πατέρινα.

Πανάγαθε Δημιουργέ
 Τῆς πίστεώς σου αἱ πηγὰς,
 Πλήρεις σκεπτικῆς σοφίας
 Φωτίζουν ὡς χρυσαὶ ἀδαὶ
 Τὰς καθαρὰς ἡμῶν ψυχὰς.
 Καὶ πρὸς σε, φάτων χορηγέ,

Δέχθεις Παιδική,

Αὐτὸ διδάσκουν ἡ καλαὶ μητέρες τὰ παιδιὰ τους,
 Καὶ ἔχουν εὐγενῆ ψυχὴ
 Καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν προσευχὴ
 Ἔχουν εἰς τὴν καρδίᾳ τους.

Ἔχουν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ἀγάπην τοῦ πλησίον,
 Καὶ μέλλον ἔχουσι λαμπρὸν,
 Ὅσοι προκρίνουσι ἱερόν,
 Λόγον ἀπὸ χρυσαίου.

Ο. Ι. Ἰασονίδης.

Δέχοις μέλομεν κ' εὐχαί,
 Φόρον ἀγνῆς λατρείας.

Δεόμεθά σου, ὦ Θεέ,
 Κ' εὐχόμεθα ἡμεῖς βουλαὶ
 ἡμῶν νὰ ἐμπνευσθῶσιν
 Θεοῦ φωτὸς ἀνατολαὶ
 Νὰ μας φωτίζωσι λαμπρά,
 Καὶ αἱ ψυχὰι μας αἱ ἀγαταί,

Ὡς τὰ νερά τὰ καθαρά,
Νὰ λάμψωσαν ἐν γνώσει

Ὡς ψάλλουσι

Ύδασι πηγά,·

Ὡς θάλλουσι

Δάση πυκνά,

Αἰώνια ἱμπρός σου,

Ὡς τὰ στήθη μας ε' ἀγά,·

Πλήρη τῆς θελας ἀρετῆς,

Θά πάλλωσι παντοσθενά

Ἐν σοὶ Θεέ, καὶ ἡ ἀκτίς,

Θά λάμψῃ ἐν ἡμῖν σεπτῆς

Θρησκείας τοῦ φωτός σου.

Ὡς L Ἰασονίδης.

ΠΙΣΤΙΣ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(διήγημα ἀληθινόν)

Εἰς μίαν πυρκαϊάν τοῦ Λουδίνου ἐκαίετο μία μεγάλη οἰκία ὅπου ἐκατοίκουν πολλοὶ πτωχαὶ οἰκογέναιαι. Αἱ κλίμακες εἶχον κατακαῖ, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας ἐστιβάζοντο φωνάζοντες καὶ κλαίοντες εἰς τὰ παράθυρα. Οἱ γενναῖοι ὅμως πυροσβέσται ἐστησαν ἀμέσως κλίμακας ἀπ' ἔξω καὶ ἔσωσαν ὄλους, ἀνδρας, γυναῖκας καὶ παιδιὰ, ὅσους ἔβλεπον ἢ ἤκουον νὰ φωνάζουν ἀπὸ μέσα. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν σύγχυσιν καὶ τὸν τρόμον τῶν αἰ ἀνθρωποὶ ἐλησμόνησαν νὰ εἶπουν εἰς τοὺς πυροσβέστας βῆ εἰς τὸ ἄπάνω πάτωμα ἦσαν δύο μικρὰ ὄρφανὰ, μόνα καὶ ἀπροστάτευτα. Αἶφνης τὸ ἐνθυμήθη κάποιος καὶ ἐφώναξε, «Βοήθεια!» δύο παιδιὰ μένουσ ἀκόμη εἰς τὴν σοφίταν! Σώσατέ τα!»

Τὴν αὐτὴν στιγμήν τὸ ἦμισυ τῆς καιομένης σείγης ἐδοόλιασε, καὶ ὅλοι ἐφρικίαζαν, διότι δὲν ἦτο πλέον ἐλπὶς νὰ σωθοῦν τὰ δυστυχῆ μικρά. Αἶφνης, ἐνῶ ἔβλεπον ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀπηλπισμένοι, εἰς πυροσβέστης ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ἤρπασε τὴν μακρύτεραν κλίμακα, τὴν ἐστησεν ὑποκάτω τοῦ παραθύρου τῆς σοφίτας καὶ ἤρχισε νὰ ἵναβαίνειν τρεχάτα. Τὸ παράθυρον ἦτο σχεδὸν κρυμμένον ἀπὸ τὸν καπνὸν καὶ τὰς φλόγας, ἀλλ' ὁ πυροσβέστης ἐπροχώρει ἀτρόμητος πρὶν ὅμως φθάσει ἐκεῖ ἐστράφη καὶ ἐφώναξε πρὸς τοὺς συντρόφους του, οἱ ὅποιοι τὸν ἔβλεπον ἀπὸ κάτω, «Σύντροφοι σὰς βάζω μάρτυρας διὰ νὰ γλυτώσω, δίδω τὴν ζωὴν μου εἰς τὸν Θεόν.» Μὲ τοὺς λόγους τούτους ἐγένετο ἄφαντος, εἰς τὸ ἱπυκνὸν νέφος τοῦ καπνοῦ, τὸ ὅποιον ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Δύο, τρία — τέσσαρα δευτερόλεπτα παρήλθον· Κάτω εἰς τὸ πλῆθος κανεὶς δὲν ἐπρόφερα λέξιν ἠκούετο δ' ἡ ἀναπνοὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐκεῖνων, οἱ ὅποιοι ἐπεριμένον μὲ φόβον καὶ ἀνησυχίαν νὰ ἴδουν τὸ τέλος τῆς ἥρωικῆς πράξεως τοῦ πυροσβέστου. Τρία

λεπτά παρήλθον καὶ ἀπελπισία εἶχε καταλάβει τὸ πλῆθος, ὅτε ἐκεῖ εἰς τὸ καιόμενον παράθυρον ἐφάνη μορφή τις μετὰ μίαν δ' ἀκόμη στιγμήν ὁ γενναῖος πυροσβέστης εὐρέθη πάλιν εἰς τὸ μέσον τῶν συντρόφων του κρατῶν τὰ δύο μικρὰ παιδιὰ, τολγμένα μέσα εἰς τὸ μάλλινον σκέπασμα τῆς κλίνης τῶν Μόλις ὅμως ἐπάτησαν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐλειποθύμησαν.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ διηγήθη διὰ πρὶν διηγήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἦσαν τὰ παιδιὰ, σχεδὸν ἐπνίγη ἀπὸ τὸν καπνὸν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ προχωρῆ συρόμενος κατὰ γῆς διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἀτρυξίαν. Εἶχε σχεδὸν ἀπελπισθῆ, ὅτε ἤκουσε μίαν μικρὰν φωνὴν νὰ λέγῃ — «Στέφανε! ἀκούω τὸν Χριστὸν ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς πάρῃ. Αὐτὸς θὰ μᾶς σώσῃ μὴ φοβῆσαι, ἀλλὰ σκέπασε τὸ κεφάλι σου μὲ τὴν κουβέρταν, νὰ μὴ πνιγῆς ἀπὸ τὸν καπνόν!»

Ὁ πυροσβέστης ἤρπασε τὰ παιδιὰ, τὰ ἐτόλιξεν εἰς τὸ σκέπασμα καὶ ἐρρίφθη πρὸς τὸ παράθυρον, μόλις ὅμως ἦταν ἐκτός κινδύνου καὶ ἐν ἀπὸ αὐτὰ τῶν εἶπεν, «Γι καλὰ ποὺ ἦλθε! Εἶσαι σὺ ἀλήθεια ὁ Ἰησοῦς Χριστός;» αὐτὴ δὲ ἡ ἐρώτησις, μὲ τὸν κόπον καὶ τὸν δεινὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον εἶχε διατρέξει, τὴν ἔκαμε νὰ λειποθυμήσῃ.

Ἐζήτησε κατόπιν καὶ τὰ παιδιὰ. Ὅταν τὰ ἔφερον τοῖς εἰδὲς τὰς πληγὰς του «Αὐτὰ,» τοῖς εἶπε, «τὰ ἔπαθα διὰ νὰ σὰς σώσω, ἀλλὰ δὲν θὰ τὰ ἀντήλαζα ὡς ὄλον τὸν κόσμον! Ἡ πίστις σας, ἀγαπητά μου μικρά, ἐστερέωσε τὴν ἰδικὴν μου μικρὰν καὶ ἀδύνατον πίστιν, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀναγνωρίζω μόνον τὸν Χριστὸν ὡς κύριόν μου!»

Ὁ πυροσβέστης δὲν ἐλησμόνησε τὸν σοβαρὸν τοῦ ὄρκου, ἀλλ' ἔδειξεν εἰς ὄλον τοῦ τὸν λοιπὸν βίον διὰ πραγματικῶς εἶχεν ἀφιερῶσαι τὴν ζωὴν του εἰς τὸν Χριστὸν.

Ἐκτοτε δὲ, ὡσάντις τὸ καθήκον τὸν ἐκάλει νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του, ἐπήγγαινε θαρραλέως, διότι, ὡς τὸ ὁμολογεῖ καὶ ὁ ἴδιος, ἤξευρεν ὅτι ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον φυλάττει ὁ Χριστός, εἶναι ἀσφαλῆς παντοῦ. Ἐλεγεν δὲ

— Ὁ Χριστός εἶναι μαζί μου ὅπου καὶ ἂν ὀπάω, καὶ δὲν φοβοῦμαι τίποτε, διότι ἔχω ἴσταν εἰς αὐτὸν διὰ τὴν ζωὴν καὶ διὰ τὸν θάνατον.»

Τοιαύτην πίστιν συνιστῶμεν εἰς τοὺς μικροὺς μας ἀναγιώστους νὰ ζητήσουν νὰ λάβουν παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Η ΧΑΙΔΗ.

Κατ' ἐπιθυμίᾳ ἐκ τοῦ Γερμανιστοῦ.

(συνέχεια ὡς προση, φύλλον)

Ἀνέβη εἰς τὴν σοφίταν καὶ ἰδοὺ! ἡ Χαῖδη εἶχε κατασκευάσει ὠραιότητα μικρὰν κλίνην μὲ τὰ ἄχυρα,

ἀντίκρου τοῦ στοργγύλου παραθύρου, ὑψηλότερον πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς, ὥστε νὰ ἤμπορῇ, ἀπ' ἐκεῖ νὰ βλέπῃ ἔξω.

«Καλὰ πάει ἔτσι,» εἶπεν ὁ γέρον· «χρειαίεται ἡμῶς παχύτερον στρώμα διὰ νὰ μὴ σὲ κόπτουν τὰ σανίδια.» Ταῦτα λέγων ἐστίβασε διπλάσια ἄχυρα ἐπὶ τῆς μικρᾶς κλίνης καὶ ἐσκέπασε τὸ δλον μὲ τὸ χονδρὸν σινδόνιον, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσον βαρὺ, ὥστε ἡ Χαϊδὴ μόλις ἤδύνατο νὰ τὸ σηκώσῃ. Ἀφοῦ λοιπὸν τὴν ἐγύρισαν μέσα ὥστε νὰ κρατῇ στερεῶς τὰ ἄχυρα, ἡ Χαϊδὴ ἐστάθη καὶ ἐκαμάρωνε τὸ κρεββατάκι τῆς.

«Ἐνα πράγμα μόνον ἐλησμονήσαμεν, παππού,» εἶπεν ἐπὶ τέλους.

«Τί πράγμα;»

«Κουβέρταν. Ὅταν πηγαινόμεν εἰς τὸ κρεββατί δὲν ἐμβαίνομεν μεταξὺ τοῦ σινδονίου καὶ τῆς κουβέρτας;» Ἄ, ἔτσι; Ἄλλὰ φοβοῦμαι διὰ δὲν ἔχω κουβέρταν,» εἶπεν ὁ γέρον.

«Δὲν πειράζει, λοιπὸν» εἶπεν ἡ Χαϊδὴ, «ἐπέρνω καὶ ἄλλα ἄχυρα.» Ἄλλ' ὁ πάππος τῆς τὴν ἐμπόδισε.

«Περίμενε μίαν στιγμὴν,» εἶπε, καὶ κατέθη τὴν κλίμακα. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐφάνη πάλιν φέρων βαρὺν λινὸν ἰσάκκον, τὸν ὁποῖον ἐστρωσεν ἐπὶ τῆς μικρᾶς κλίνης.

«ὦ! τί ὠραῖον κρεββατάκι, καὶ τί ὠραῖα κουβέρτα!» ἀνεφώνησεν ἡ Χαϊδὴ· «ἄς ἦτο νόκτα, διὰ νὰ πῆσω νὰ κοιμηθῶ!»

«Μοι φαίνεται ἡμῶς διὰ ἡμπορούσαμεν νὰ φάγωμεν κατὶ, πρῶτον. Τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ πάππος τῆς.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ὁπενθόμισε τὴν Χαϊδὴν διὰ ἀπὸ τὸ πρῶτὸν ἦτο νησιτικὴ — ἔθεν ἀπεκρίθη πρῶθῶς —

«Ναὶ ἔτσι μοι φαίνεται καὶ ἐμένα.»

Ὅθια λοιπὸν κατέβησαν εἰς τὰ δωμάτιον καὶ ἐνῶ ὁ πάππος ἔκαμνε τὸν καρφὸν καὶ ἔφηνε τὸ τυρὶ ἡ Χαϊδὴ ἔβαλε τραπέζι μόνη, χωρὶς νὰ τῆς εἶπῃ τίποτε ὁ πάππος.

Ὅταν δλα ἦσαν ἔτοιμα, ὁ πάππος ἐγέμισε πατήριον ἀπὸ γλυκὺ καὶ παχὺ γάλα καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς τὴν ἐγ-

γόνην του.

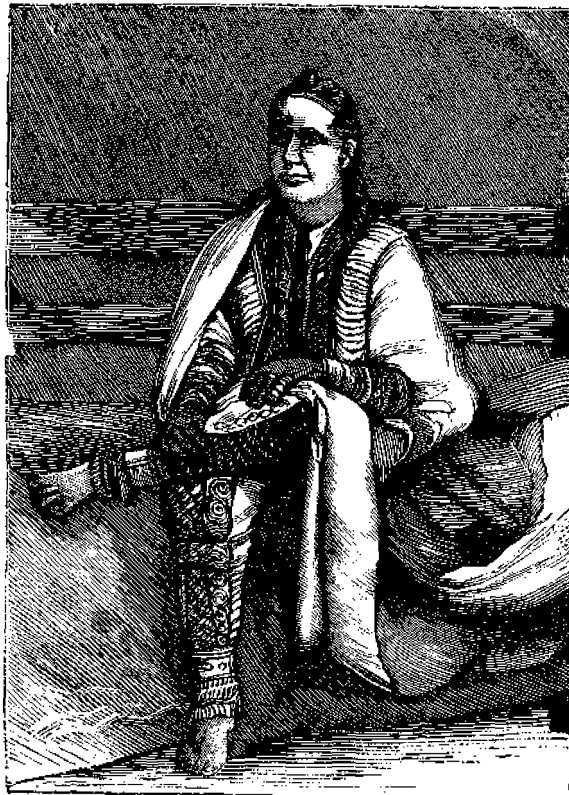
Ἡ Χαϊδὴ τὸ ἔλαβε καὶ ἔπια καὶ ἔπια χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοὴν, ἕως οὗ τὸ ἐκένωσεν. Ὅλη ἡ δίψα τοῦ μακρουνοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον εἶχε κάμῃ εἰς τὴν ζέστην, τῆς ἐπῆλθε διὰ μῖας,

«Ἦναι καλὸν τὸ γάλα;» ἠρώτησεν ὁ πάππος.

«Ποτέ μου δὲν ἔπια τόσον ὠραῖον γάλα,» εἶπεν ἡ Χαϊδὴ.

«Πρέπει λοιπὸν νὰ σοῦ γεμίσω πάλιν τὸ ποτηράκι καὶ πράγματι τὸ ἐγέμισε καὶ τὸ ἔπια πρὸ τῆς Χαϊδὴς ἧτις ἔτρωγε μίαν φέταν ἀλειμμένην παχιά μὲ φημένον τυρὶ, μαλακὸν ὡς βούτυρον καὶ ἐξάισιον τὴν γεῦσιν. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καρὴν ἐρόψα τὸ γάλα τῆς καὶ ἐφαίνετο ἐντελῶς εὐτυχῆς.

Ἀφοῦ ἀπέφαγεν ἡ Χαϊδὴ ἠκολούθησε τὸν πάππον τῆς ὁδοῦ ἐξῆλθε νὰ καθαρῖσῃ τὴν φάτιν πρὶν ἔλθουν αἱ γίδαις, τὰς ὁποίας ὁ Πέτρος ὁ βοσκὸς εἶχε πάρει μαζί μὲ τὰς ἄλλας διὰ νὰ τὰς βοσκῆσῃ ὑψηλότερα εἰς τὸ ὄρος. Ἡ Χαϊδὴ παρετήρησεν τὰς κινήσεις τοῦ πάππου τῆς μὲ πολλὴν καὶ τοῦ ἔκαμνε τὸσας πρακτικὰς ἐρωτήσεις καὶ ὁσάκις τὸν ἠρώτα τίποτε ἀπεκρίνετο τόσον γνωστὶ, καὶ ὥστε ὁ γέρον εἶπεν «μέσα τοῦ μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν «Ξεῦρε τί

Ἡγεμονίς; Ἀβυσσινίς.

βλέπει. Τὰ μάτια τῆς δὲν τὰ ἔχει διὰ εὐμορφίαν. (ἀκολουθεῖ)

ΗΓΕΜΟΝΙΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΣ

Τὸ ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι πρόσωπον ἂν καὶ φαίνεται ἐκ τῆς ἐνδυμασίας μᾶλλον ἀνὴρ, εἶναι γυνή, μία τῶν ἐπισημοτάτων κυριῶν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Ἀβυσσινίας. Ἡ φυσιογνωμία τῆς εἶναι ἀρρενωπὴ καὶ τὴν δεικνύει ἱκανὴν νὰ κυβερνᾷ, τὸ δὲ βλέμμα τῆς ἀλέγγει νοημοσύνην καὶ σοβαρότητα.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Η μακρύτερα λέξις ἐν χρήσει εἰς τὸν κόσμον τώρα ἀνήκει εἰς τὴν Ἰσπερικήν γλῶσσαν, διαλεκτὸν τῶν αὐτοχθόνων Ἀμερικανῶν ἔχει δεκαεξὶ συλλαβὰς, τὰς ἐξῆς «Οὐδίνιτο-στειγναλισκολλουγγτανονελιτσιτσι», καὶ σημαίνει «θὰ παύσῃ σου σκεδὸν νὰ μᾶ; στέλλου δῶρα ἀπὸ μακρὰν.» Ἡ ἀρχαία Μεξικανικὴ ἔχει τὴν ἐξῆς λέξιν ἐκ δεκατριῶν συλλαβῶν—«Ἀματλακουλιουλιτκουικατλαελαφουλι.» ἥτις σημαίνει «ἀψὶν πληρωμῆς; διὰ μεταφορὰν χάρτου ἐνεπιγράφου!» Ἡ Ἑλληνικὴ ἔχει πολλὰς μακρὰς καὶ πολυτυπῆτους λέξεις ἀλλ' ἡ δευτοτάτη δὴλον εἶναι λέξις τοῦ Ἀριστοφάνους, ἀπὸ ὁ γ δ α ἡ κ ο ν τ α συλλαβὰς συνισταμένη!

— Ὁ κόμης Σάφουβουρ ἐβρέθη ποτὲ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς δημοσιότητας ὁδοῦ τοῦ Λονδίνου, ἐνῶ δ' ἐπερίμενον εἰς τὸ πεζοδρόμιον εὐκαιρίαν διὰ νὰ περάσῃ τῶν ἀμαξῶν καὶ ἵππων, εἶδε πλησίον του μικρὸν κοράσιον, τὸ ὅποιον ἠτοιμάζετο καὶ αὐτὸ νὰ διαβῆ, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ περάσῃ μόνον του. Τὸ κοράσιον ἐκύνταξε τοὺς διαβάτας, τὸν ἔνα κατόπισιν τοῦ ἄλλου, καὶ δύο ἢ τρεῖς φορές ἔκαμιν ὡς νὰ ἤθελε νὰ πλησιάσῃ κανένα, ἀλλὰ πάλιν ἀπεμακρύνετο. Ἐπὶ τέλους εἶπε τὸν λόρον Σάφουβουρ καὶ τὸ πρῶτον βλέμμα τὴν ἐνεβάρρυνε νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῷ εἴπῃ «Κόρις, μ' ἀφίνετε νὰ περάσω μαζί σας;» «Ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτῆ τῆς μικρᾶς ταύτης κόρης,» εἶπεν ὁ λόρδος Σάφουβουρ, «ἦτο ὁ ὕψιστος ἔπαινος, τὸν ὅποιον ἠξιώθη ποτὲ νὰ λάβω.»

— Ἐκκλησία τις τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἔχει καὶ δωμάτια τοῦ ἕντου μὲν μικρὰς κλινὰς, ὅπου αἱ μητέρες, ὅσαι ἔχουν μικρὰ θύναται νὰ τὰ ἀφίνοιν ἐνὸς μὲν διαρκείας ἢ ἱερὰ λειτουργία. Τοιοῦτοτρόπως οὐτε ἡ πτωχοτάτη μήτηρ ἐμποδίζεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἐξ αἰτίας τοῦ βρέφους της!

— Ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ κόμητος Ποτόσκη ἀπέθανε πρότενος εἰς ἡλικίαν 110 ἐτῶν, ἀφίνοιν πενήτηντα πέντε ἐγγονοὺς καὶ ὀγδοήκοντα τρεῖς δισέγγονοὺς.

— Χῆρος τις καὶ ὁ υἱὸς του ἐνουμφεύθησαν, ὁ μὲν υἱὸς μίαν χήραν καὶ ὁ πατήρ του τὴν κόρην αὐτῆς.

Ποίαν συγγένειαν εἶχον τὰ τέσσαρα ταῦτα πρόσωπα πρὸς ἄλληλα!

Ἡ χῆρος βταν ἐνουμφεύθη τὴν κόρην ἔγεινε γαμβρὸς τῆς χήρας ἥτις ἦτο ταυτοχρόνως καὶ νύμφη του, ἡ δὲ σύζυγός του ἔγεινε μητρὶς τοῦ μητρὸς της.

Ἡ υἱὸς νουμφευθεὶς τὴν χήραν ἔγεινε πενήτερος τοῦ πατρὸς του, διότι ἡ σύζυγός του ἦτο μήτηρ τῆς συζύγου τοῦ πατρὸς του καὶ μητρὶς τῆς ἰδίας του μητρὸς.

Ἡ χήρα ἔγεινε νύμφη τῆς κόρης της, καθὼς καὶ τοῦ πατρὸς τοῦ συζύγου της, ὅστις ἦτο ταυτοχρόνως καὶ γαμβρὸς τῆς διότι εἶχε τὴν θυγατέρα της, καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

— Οἱ ἀρχαῖοι παρίστανον τὸν χρόνον μὲ πτερὰ, ὡς πετῶντα, ὄχι τρέχοντα. Οἱ Ἀθύρτιοι τὸν παρίστανον ὡς τρικέφαλον ἢ μίαν κεφαλὴν εἶναι λόχου, ὅστις καταπίνει τὸ παρελθόν, ἡ δευτέρα λέοντος ὅστις κυριεῖται τοῦ παρόντος, καὶ ἡ τρίτη κυνὸς ὅστις κολακεῖ τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ κερδήσῃ τὸ μέλλον.

— Τὸν ἀρχαῖον καιρὸν ὑπῆρχε περισσότερα φρονεῖς διὰ τὴν προστασίαν τῶν ζώων εἰς τὴν Ἑλλάδα παρ' ὅτι δυστυχῶς ὑπάρχει σήμερον, ἵππρχε νόμος ἀπαγορεύων νὰ σφάζωνται οἱ ἀποτριῶντες βίαις, καὶ τὰ κτήνη τὰ ὅποια ἐχρησίμευον

διὰ τὰς ἀμάξας, ἐπειδὴ ταῦτα ἐβοήθουν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ διεμοιράζοντο τοὺς κόπους καὶ τὰς ἐργασίας τῶν ἀνθρώπων, Ὁ Σόλων ἀπηγόρευεν ὁμοίως νὰ σφάζωνται οἱ βόες, οἵτινες ἦσαν προουρισμένοι εἰς τὰς κηδείας. Ἐπίσης ἐτιμωρεῖτο ἀστυρῶς ἢ πρὸς τὰ ζῶα σκληρότης καὶ ἀπανθρωπία, Ἡ βουλή τοῦ Ἀρείου Πάγου καταδίκασεν εἰς θάνατον Ἀρεοπαγίτην τινὰ, διότι ἐφόνευσε στρουθίον, τὸ ὅποιον καταδικώμενον ὑπὸ ἱέρακος εἶχε κατασφύξει εἰς τὸν κόλπον του! Ὁ δὲ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐτιμώρηνσαν ἀστυρῶς ἀνθρώπων, ὅστις ἐξέβαρε ζῶντα κρῖν. Ἴθι ἔκαμιν ἀράγε μερικὸς ἀπὸ τοὺς σημερινούς «Ἑλληνόπαιδας καὶ αὐτοὺς ἀκάρῃ τοὺς ἐνηλικίους, οἱ ὅποιοι μεταχειρίζονται τὰ ζῶα μὲ βαρβαρότητα ὅπως διόλου ἀνάρμοστον εἰς Χριστιανούς; Διότι καθὼς λέγει καὶ ὁ Πλούταρχος, τὸ πρὸς τὰ ζῶα ἔλεος συνοδεύεται ὑπὸ φιλανθρωπίας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰν ἀπάλιν, ἡ σκληρότης πρὸς τὰ ἄλογα πλάσματα κάμνει τὸν ἀνθρώπων σκληρότερον καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

— Ἰδοὺ καὶ μερικὸι παράδοξοι φῆροι, τοὺς ὅποιους ἠναγκάζοντο νὰ πληρώνουν εἰς διαφόρους περιστάσεις οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸν Μεσαίωνα.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ἰα' τοῦ Ἁγίου προσνομαζομένου, ὅτιεδήποτε εἰσῆρχετο εἰς τὴν πρωτεύουσαν φέρων πῖθικον ἠναγκάζετο ἀντὶ νὰ πληρώσῃ δημόσιον φόρον νὰ βάλῃ τὸν πῖθικον νὰ χορεύσῃ πρὸς διασκέδασιν τῶν πολιτῶν. Οἱ Ἰουδαῖοι, παντοῦ καταδικώμενοι, ἀντὶ νὰ πληρώσουν ἄλλον φόρον διὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρως διαβάσεως διὰ τῶν δημοσίων ὁδῶν, ὑποχρεοῦντο νὰ θέτουν τὰ ὑποδήματα τῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ νὰ λέγουν *En Pied sur le monde* εἰς τὴν ἐπιχωρίαν διάλεκτον. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Γαλλίας οἱ δουλοπάροικοι τῶν τιμαριωτῶν ἠναγκάζοντο μίαν ὠρισμένην ἡμέραν τοῦ ἔτους νὰ ἔρχωνται ὑποκάτω τῶν παραθύρων τῶν κυριῶν τῶν καὶ νὰ κίμνουν μορφαστῆς, ὡς καὶ νὰ κτιποῦν τὰ ὕδατα τῆς τάφρου, ἥτις παρεκύντανε τὸ μέγαρον, διὰ νὰ φορῶν τοὺς βατράχους καὶ οὕτω νὰ παύσουν τὰ ἀροσμάτα τῶν κίς τὴν Βοτανίαν πάλιν οἱ χωρικοὶ εἶχον καθήκον μίαν φοράν κατ' ἔτος νὰ παρουσιάζωνται εἰς τὸν Ἡγούμενον μονῆς εἰνὸς τῶν Βενεδικτίνων καλογήρων φέροντες ὁ καθεὶς βραστόν κακόνιον ἐσκευασμένον μὲ πινάκιον Ὁ Ἡγούμενος ἐκέθητο εἰς τὴν τράπεζαν οἱ δὲ χωρικοὶ πλησιάζοντες ἐξεσκέπαζον τὸ πινάκιον καὶ τῷ πρόσθερον μόνον τὸν ἄτμιν τοῦ κακωνίου, ἀνεγύρουντο φέροντες εἰς τὴν οἶκον τοῦ κακωνίου, τὸ ὅποιον ἔτρωγον μὲ τὴν οἰκογένειάν των εἰς ὕγιαν τοῦ καλοῦ Ἡγουμενοῦ!

— Τὰ ἀσπρόρουχα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἰαπωνίας δὲν εἶναι λινα, οὔτε βαμβακερά, ἀλλ' ἀπὸ μεταξωτῶν λεπτῶν καὶ μαλακώτατον, ἐπειδὴ δὲ ὁ αὐτοκράτωρ δὲν φορεῖ τὸ αὐτὸ ἔνδυμα δύο φορές, οὔτε κἂν πρᾶγμα πλυμένον, φαντασθῆτε πῶς τῶν ὑφάσματός θὰ ἐξοδεύῃ τὸ ἔτος! Τὰ ἐνδύματά του τὰ φοριμένα δὲν χάνονται ὁμοῦ, διότι εὐρίσκονται ἄνθρωποι νὰ τα ἀγοράσουν εἰς μεγάλην τιμὴν ὡς πολυτίμητα ἐνδυμῆματα τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος!

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποίος προφήτης ὠνομάσθη ὁ Θρηνηδὸς τοῦ Ἰσραήλ;
2. Διατί ἐβρήθει;
3. Ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρακοῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν πρὸς τοὺς λόγους του;